

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO

Katowice, dnia 13 lutego 2017 r.

Poz. 914

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR IFIII.4131.1.20.2017 WOJEWODY ŚLĄSKIEGO

z dnia 1 lutego 2017 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. *o samorządzie gminnym* (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 446, ze zm.), w związku z art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. *o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* (t.j. Dz. U. z 2016, poz. 778, ze zm.),

stwierdzam nieważność

uchwały Nr XXVIII/214/2016 Rady Gminy Mstów z dnia 23 grudnia 2016 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Mstów w granicach sołectwa WANCETRZÓW.

Uzasadnienie

W dniu 23 grudnia 2016 r. Rada Gminy Mstów podjęła uchwałę w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Mstów w granicach sołectwa WANCERZÓW.

Stosownie do przepisu art. 20 ust. 2 cyt. ustawy z dnia 27 marca 2003 r. *o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* (zwanej dalej: u.p.z.p.), Wójt Gminy Mstów w dniu 2 stycznia 2017 r., przekazał Wojewodzie Śląskiemu uchwałę Nr XXVIII/214/2016 wraz z dokumentacją prac planistycznych, odzwierciedlającą przebieg procedury planistycznej.

W dniu 26 stycznia 2017 r. organ nadzoru wszczął postępowanie nadzorcze oraz poinformował Gminę o możliwości złożenia wyjaśnień.

W trakcie prowadzonego postępowania nadzorczego organ nadzoru stwierdził, że została ona podjęta z istotnym naruszeniem zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w następującym zakresie:

1. Stosownie do przepisów art. 15 ust. 2 pkt 7 u.p.z.p. w planie miejscowym określa się obowiązkowo **granice i sposoby zagospodarowania** terenów lub obiektów podlegających ochronie, na podstawie odrębnych przepisów, **terenów górniczych**, a także obszarów szczególnego zagrożenia powodzią, obszarów osuwania się mas ziemnych, krajobrazów priorytetowych określonych w audycie krajobrazowym oraz w planach zagospodarowania przestrzennego województwa, co też gmina uczyniła wskazując na rysunku planu granicę terenu górniczego oznaczoną symbolem TG Latosówka IIA, a także wskazała granicę obszaru górniczego OG Latosówka I oraz granicę udokumentowanego złoża surowców mineralnych – wapieni i margli przemysłu cementowego Lasówka – Rudnik II.

Wskazane powyższej teren i obszar górniczy zostały, stosownie do przepisu art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. *Prawo geologiczne i górnicze* (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 1131 – zwanej dalej: Pgg), wyznaczone na podstawie koncesji z dnia 7 kwietnia 2004 r., znak ŚR-V-7412/IP/20/03, wydanej przez Wojewodę Śląskiego udzielającą zezwolenia na wydobywanie wapieni i margli jurajskich ze złoża *Latosówka-Rudniki II*, zmienionej decyzją Marszałka Województwa Śląskiego w Katowicach nr 1881/OS/2010 udzielającą koncesji na eksploatację wapieni i margli jurajskich ze złóż *Latosówka-Rudniki II*. Ważność koncesji upływa z dniem 31 grudnia 2030 r.

Odpowiednio do przepisów art. 21 ust. 5 oraz art. 30 ust. 1 pkt 2 Pgg, koncesja określa przestrzeń w granicach której ma być wykonywana zamierzona działalność górnicza.

W miejscu tym należy także zwrócić uwagę na definicje obszaru i terenu górniczego, zawarte w Prawie geologicznym i górnicy. Ustawodawca, stosownie do przepisu art. 6 ust. 1 pkt 5 Pgg, **obszarem górnicy** określił przestrzeń, w granicach której przedsiębiorca jest uprawniony do wydobywania kopaliny, podziemnego bezzbiornikowego magazynowania substancji, podziemnego składowania odpadów, podziemnego składowania dwutlenku węgla oraz prowadzenia robót górnicy niezbędnych do wykonywania koncesji. **Terem górnicy** zdefiniował natomiast jako **przestrzeń objętą przewidywanymi szkodliwymi wpływami** robót górnicy zakładu górnicy (art. 6 ust. 1 pkt 15 Pgg).

Z powyższych przepisów jednoznacznie wynika, że obszar górnicy stanowi przestrzeń przewidzianą do prowadzenia działalności górnicy – wydobywania kopaliny ze złoża, a teren górnicy wyznaczany jest w celu zapewnienia bezpieczeństwa w przestrzeni objętej szkodliwymi wpływami tej eksploatacji.

Mając na uwadze szczególne zasady zagospodarowania takiej przestrzeni, ustawodawca wyraźnie wskazał na obowiązek określenia w planie miejscowym **granic terenów górnicy**. Dodatkowo załącznik nr 1 do rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587 – zwanego dalej: rozporządzeniem) – *podstawowe barwne oznaczenia graficzne i literowe dotyczące przeznaczenia terenów, które należy stosować na projekcie rysunku planu miejscowego*, wyraźnie wskazuje, że **obszary i tereny górnicy**, należące do grupy przeznaczeń terenów zabudowy techniczno – produkcyjnej, stanowią odrębną kategorię przeznaczenia terenów oznaczanych symbolem PG.

Adekwatnie do przepisów art. 4 ust. 1 u.p.z.p. nadrzędnym celem miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest ustalenie przeznaczenia terenu oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków ich zabudowy. Przepisy art. 15 ust. 2 pkt 1 u.p.z.p. oraz § 4 pkt 1 rozporządzenia, wyraźnie wskazują natomiast, że tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania, powinny być rozdzielone liniami rozgraniczającymi, a także opisane stosownym symbolem literowym i numerem wyróżniającym je spośród innych terenów.

Po analizie rysunku planu, stanowiącego załącznik nr 1 do uchwały Nr XXVIII/214/2016, organ nadzoru stwierdził, że w granicy terenu górnicy TG Latosówka IIA Rada Gminy Mstów przewidziała jako przeznaczenie terenu tereny rolne oznaczone symbolem 3R z dopuszczeniem realizacji zabudowy zagrodowej, natomiast w obszarze górnicy OG Latosówka I, uchwałodawca wprowadził tereny zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej – fragment terenu 3MN i 4MN, teren zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej z usługami – fragment terenu 5MN/U, teren zabudowy zagrodowej w gospodarstwach rolnych, hodowlanych i ogrodnicych – fragment terenu 1RM oraz teren rolnicy – fragment terenu 3R, **a więc tereny przeznaczone pod zabudowę**.

Powyższe jest niedopuszczalne w świetle wyżej przywołanych przepisów. Jak już bowiem wskazano **obszarem górnicy jest przestrzeń, w granicach której przedsiębiorca jest uprawniony do wydobywania kopaliny**. Nie jest zatem możliwe pogodzenie prowadzenia działalności górnicy i jednocześnie inwestowanie polegające na realizacji zabudowy, np. mieszkaniowej w tym samym terenie. Na szczególną uwagę zasługuje fakt, że złożo Latosówka – Rudnik II jest złożem surowców mineralnych – wapieni i margli, których eksploatacja polega na odkrywkowej działalności górnicy.

Ustawodawca, poprzez przepisy art. 15 ust. 2 pkt 1 u.p.z.p. oraz § 4 pkt 1 rozporządzenia, jednoznacznie wskazał, że tereny o różnym przeznaczeniu i różnych zasadach zagospodarowania mają być między sobą rozdzielone liniami rozgraniczającymi. Ponadto w załączniku nr 1 do rozporządzenia obszar i tereny górnicy zostały określone jako odrębne przeznaczenie terenu, w stosunku do terenów mieszkaniowych czy terenów rolnych.

Nie można zatem pogodzić występowania w obszarze i terenie górnicy funkcji zupełnie sprzecznych w stosunku do prowadzonej działalności górnicy, takich jak działalność rolnicy, czy sytuowanie nowej zabudowy mieszkaniowej.

Obszar i teren górnicy zostaje bowiem ustanowiony w koncesji celem zapewnienia możliwości wykonywania zamierzonej działalności górnicy, na co wskazywano już w wyżej cytowanych przepisach. Gmina nie może zatem lekceważyć obowiązujących na terenie objętym planem uwarunkowań, takich jak występujące udokumentowane złożo kopaliny, i jednocześnie ignorować wynikającą z tego faktu wydaną i legalną koncesję pozwalającą na prowadzenie działalności górnicy. Obowiązkiem gminy jest uwzględnianie

obszarów występowania złóż kopalin oraz obecnych i przyszłych potrzeb eksploatacji tych złóż – art. 72 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. *Prawo ochrony środowiska* (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 672, ze zm.).

Dopuszczając zabudowę mieszkaniową jednorodzinną, usługową oraz zagrodową na terenach objętych koncesją, dla których wyznaczono teren i obszar górniczy jest w świetle powyższych przepisów niedopuszczalne. Wyznaczony w planie teren i obszar górniczy dla złoża Latosówka – Rudnik II, powinien być bowiem wyraźnie wyznaczony liniami rozgraniczającymi i oznaczony stosownym symbolem PG.

Wobec nie wypełnienia powyższego obowiązku ciążącego na organie gminy, organ nadzoru zobowiązany był stwierdzić, rażąco naruszenie art. 4 ust. 1 i art. 15 ust. 2 pkt 1 u.p.z.p., oraz § 4 pkt 1 rozporządzenia.

2. W *Rozdziale 4* Rada Gminy Mstów ustaliła zasady ochrony dziedzictwa kulturowego, dóbr kultury współczesnej i krajobrazu kulturowego. W ramach wskazanego rozdziału, przepisami § 8 ust. 1 uchwały ustalono ochronę dla zabytkowych obiektów budowlanych zespołu klasztornego kanoników regularnych w Wancerzowie poprzez nakaz: „zachowanie wewnątrz sklepionego kolebką z lunetami oraz stropów belkowych drewnianych, portali wewnętrznych z szarego piaskowca, drzwi późnogotyckich oraz barokowych, stiukowych dekoracji sklepienia w przyziemiu”.

Stosownie do art. 15 ust. 2 pkt 4 u.p.z.p. w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej.

Jednocześnie § 4 pkt 4 rozporządzenia, wskazuje, że ustalenia dotyczące zasad ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej **powinny zawierać określenie obiektów i terenów chronionych** ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, w tym **określenie nakazów, zakazów, dopuszczeń i ograniczeń w zagospodarowaniu terenów**.

Dodatkowo, w myśl z art. 7 pkt 4 i art. 19 ust. 3 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. *o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami* (t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 1446, ze zm.), jedną z form ochrony zabytków są ustalenia ochrony w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. W planie ustala się, w zależności od potrzeb, strefy ochrony konserwatorskiej obejmujące obszary, na których obowiązują określone ustaleniami planu ograniczenia, zakazy i nakazy, mające na celu ochronę znajdujących się na tym obszarze zabytków. Kompetencja ta ściśle koresponduje z art. 15 ust. 2 pkt 4 u.p.z.p., w myśl którego w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej. Wskazane upoważnienia zakreslają kompetencję do określenia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego szczególnych zasad, na jakich poszczególne zabytki, zależnie od indywidualnych uwarunkowań, mogą być chronione. Kompetencja ta nie oznacza jednak pełnej dowolności i musi być wykładana przez pryzmat obowiązującego prawa. W świetle art. 7 *Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej* (Dz. U. z 1997 r., Nr 78, poz. 483, ze zm.), organy władzy publicznej działają w granicach i na podstawie prawa. Oznacza to, iż każde działanie organu władzy, w tym także rady gminy, musi mieć oparcie w obowiązującym prawie.

Z powyższego jednoznacznie wynika, że regulacje planu miejscowego powinny odnosić się do wskazania obiektów chronionych na mocy planu, w tym określenia zasad zagospodarowania terenów. Wskazane przepisy nie dają natomiast organom gminy kompetencji do formułowania wytycznych konserwatorskich, w szczególności odnoszących się do wnętrza budynków.

Już art. 1 *ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* wskazuje, że przedmiotem tej ustawy są zasady polityki przestrzennej i zachowania ładu przestrzennego. Ponadto, plan miejscowy jako akt prawa miejscowego na mocy przepisów art. 4 ust. 1 i art. 15 ust. 2 pkt 1 u.p.z.p., ma na celu określenie przeznaczenia terenów oraz zasad ich zagospodarowania. Wnętrza budynków pozostają więc poza regulacjami wskazanej ustawy, a tym samym poza kompetencjami rady gminy do decydowania o wystroju wnętrza budynków poprzez miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego. Tak daleko posunięte ustalenia nie mieszczą się bowiem w katalogu regulacji przyznanych gminie do stanowienia w akcie prawa miejscowego jakim jest uchwała w sprawie planu miejscowego.

3. W § 5 ust. 12 uchwały Rada Gminy Mstów określiła szczegółowe zasady i warunki scalania i podziału nieruchomości, w tym wymagane przepisami art. 15 ust. 2 pkt 8 u.p.z.p. oraz § 4 pkt 8 rozporządzenia parametry działek uzyskanych w wyniku procedury scalania i podziału nieruchomości.

Ponad parametry wymagane wymienionymi przepisami wprowadzono dodatkowo regulację zawartą w § 5 ust. 12 pkt 3 uchwały w brzmieniu: „ustalone minimalne powierzchnie działek nie obowiązują

w przypadku dokonywania podziałów pod drogi, ulice, place, obiekty i urządzenia infrastruktury technicznej oraz podziałów mających na celu powiększenie działek sąsiednich oraz dokonywania podziałów mających na celu uregulowanie spraw własnościowych związanych z istniejącą zabudową”.

Wskazane w § 5 ust. 12 pkt 3 uchwały ustalenia nie stanowią elementów procedury scalania i podziału nieruchomości, o której mowa w przepisach art. 101 i dalszych ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (t.j.: Dz. U. z 2016 r., poz. 2147, ze zm.), polegającej na poprawie warunków przyszłego zagospodarowania działek gruntu poprzez stworzenie racjonalnej struktury obszarowej zgodnie z przeznaczeniem określonym w planie miejscowym. W wyniku scalania i podziału nieruchomości powstają bowiem działki gruntu o parametrach określonych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Zgodnie z § 4 pkt 8 rozporządzenia, w związku z przepisami art. 15 ust. 2 pkt 8 u.p.z.p., plan powinien określać minimalne lub maksymalne szerokości frontów działek, ich powierzchnie oraz określać kąt położenia granic działek w stosunku do pasa drogowego.

W ramach procedury scaleniowej nie zachodzi natomiast procedura powiększenia działki sąsiedniej, regulacji jej granic lub spraw własnościowych – czyli podziałów nieruchomości dokonywanych na indywidualny wniosek. W takiej bowiem sytuacji mają zastosowanie przepisy zawarte w *Rozdziale I. Podziały nieruchomości* ustawy o gospodarce nieruchomościami, które w art. 96 ust. 1 zastrzegają decyzję w sprawie podziału nieruchomości dla wójta, burmistrza albo prezydenta miasta. Zatem to nie rada gminy, ale wójt, burmistrz lub prezydent miasta jest organem właściwym do podziału nieruchomości. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego nie jest aktem przeznaczonym do dokonywania takich rozstrzygnięć o charakterze indywidualnym. Podział kompetencji między radę gminy i wójta gminy oznacza w szczególności, że rada nie jest uprawniona do udzielania w swych uchwałach wytycznych wiążących wójta przy wykonywaniu jego ustawowych kompetencji.

Kwestia wydzielenia działek pod drogi w ramach procedury scalania i podziału została natomiast uregulowana w art. 105 ustawy o gospodarce nieruchomościami i nie powinna być ponownie regulowana przez akt prawa miejscowego.

Zamieszczając w miejscowym planie przytoczone przepisy – § 5 ust. 12 pkt 3 – rada gminy wykracza poza upoważnienie ustawowe zawarte w art. 15 ust. 2 pkt 8 u.p.z.p. oraz wkracza w sferę uprawnień ustawowo zastrzeżonych dla organu wykonawczego gminy upoważnionego do określenia zasad podziału nieruchomości w drodze decyzji administracyjnej.

4. Stosownie do przepisu art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej. Cytowane wyżej rozporządzenie wykonawcze do ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w *sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego*, dodatkowo, w § 4 pkt 9 dookreśla, że ustalenia dotyczące zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej powinny zawierać określenie układu sieci infrastruktury technicznej wraz z ich parametrami oraz powiązania sieci infrastruktury technicznej z układem zewnętrznym.

W *Rozdziale 6* uchwały Nr XXVIII/214/2016 *Zasady obsługi w zakresie infrastruktury technicznej*, w § 10 ust. 3 pkt 1 zawierającym ustalenia dotyczące zasad przebudowy i budowy systemów odprowadzania i oczyszczania ścieków sanitarnych, Rada Gminy Mstów, wprowadziła zasadę: „**odprowadzania ścieków na części obszaru sołectwa poprzez grupowy system kanalizacji komunalnej z odprowadzaniem ich do mechaniczno – biologicznej oczyszczalni ścieków w Jaskrowie; na pozostałym obszarze ścieki gromadzone są w zbiornikach przydomowych (szczelne zbiorniki bezodpływowe lub przydomowe oczyszczalnie ścieków)**”. Jednocześnie w kolejnych punktach wskazanego przepisu gmina wskazała, iż „*docelowym sposobem odprowadzania ścieków jest ich odprowadzanie do systemu kanalizacji komunalnej w systemie rozdzielnym*”, a także dopuściła możliwość odprowadzania ścieków do szczelnych zbiorników bezodpływowych lub przydomowych oczyszczalni ścieków.

W świetle powyższego, zapis § 10 ust. 3 pkt 1 uchwały wprowadza dezinformację, nie wiadomo bowiem w których terenach objętych planem, obowiązuje odprowadzanie ścieków poprzez grupowy system kanalizacji komunalnej, a w której dopuszczone są alternatywne rozwiązania. Należy przy tym zauważyć, że na rysunku planu nie wskazano podziału, o którym mowa w kwestionowanej normie.

Stosownie do przepisu § 8 ust. 2 rozporządzenia na rysunku planu stosuje się nazewnictwo i oznaczenia umożliwiające jednoznaczne powiązanie rysunku planu z projektem tekstu planu miejscowego. Powyższe ma zastosowanie również w drugą stronę, odnosząc się bowiem powierzchniowo do terenów leżących w obszarze

planu, gmina winna wyraźnie wskazać, które tereny na tle całego obszaru objętego planem są objęte tym nakazem. Sporządzając przedmiotową uchwałę, obszary takie nie zostały wskazane graficznie, a tym samym nie jest możliwe powiązanie tekstu planu z rysunkiem planu. Ponadto tak przyjęte rozwiązania planistyczne nie czynią zadość wymogom art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p., gdyż nie określają zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów infrastruktury technicznej.

5. Na rysunku planu gmina wskazała orientacyjny przebieg projektowanego gazociągu. W tekście uchwały, w § 3 pkt 6 lit. w) tiret pierwsze, rada gminy dookreśliła, iż jest to oznaczenie o charakterze informacyjnym. Jednocześnie w § 10 ust. 4 pkt 4 uchwały, ustalono, że przez obszar planu projektowany jest tranzytowy gazociąg wysokoprężny Ø 500 relacji Częstochowa – Bobry, którego orientacyjny przebieg wskazano na rysunku planu, a dla którego „*obowiązuje strefa kontrolowana zgodnie z przepisami odrębnymi*”.

Stosownie do przepisów rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 23 kwietnia 2013 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie (Dz. U. z 2013 r., poz. 640 – zwanego dalej: rozporządzeniem w sprawie sieci gazowych), przez strefę kontrolowaną rozumie się obszar wyznaczony po obu stronach osi gazociągu, którego linia środkowa pokrywa się z osią gazociągu, w którym przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się transportem gazu ziemnego podejmuje czynności w celu zapobieżenia działalności mogącej mieć negatywny wpływ na trwałość i prawidłowe użytkowanie gazociągu. Równocześnie, zgodnie z § 10 ust. 1 cyt. rozporządzenia, strefę kontrolowaną wyznacza się dla gazociągu na okres jego użytkowania. W strefie takiej obowiązują bowiem liczne ograniczenia w zagospodarowaniu terenu, wynikające z przepisów rozporządzenia w sprawie sieci gazowych.

Nie jest zatem możliwe ustanowienie przepisami prawa lokalnego, które stanowi miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, strefy kontrolowanej dla dopiero projektowanego gazociągu, którego przebieg został wskazany jedynie orientacyjnie na rysunku planu w charakterze informacji. Skoro bowiem nie jest znany dokładny przebieg gazociągu, nie wiadomo również, gdzie miałyby obowiązywać ograniczenia w zagospodarowaniu terenu wynikające z przepisów rozporządzenia w sprawie sieci gazowych, stanowione dla strefy kontrolowanej.

Plan miejscowy, stosownie do przepisów art. 4 ust. 1 oraz art. 15 ust. 2 pkt 1 u.p.z.p. ma celu określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenów, poprzez określenie ich przeznaczenia.

Normy zawarte w § 10 ust. 4 pkt 4 lit a oraz przepisy odnoszące się do wskazanej normy – § 12 ust. 4 pkt 15, § 13 ust. 4 pkt 13, § 21 ust. 4 pkt 7, § 23 ust. 4 pkt 14, § 24 ust. 4 pkt 7, wprowadzają natomiast dezinformację co do tego jak mogą zostać zagospodarowane tereny, po których przebiega projektowany gazociąg.

Rada Gminy Mstów chcąc zabezpieczyć tereny leżące w rejonie planowanego gazociągu mogła jedynie skorzystać z przysługujących jej kompetencji wynikających z art. 15 ust. 2 pkt 9 u.p.z.p. i określić, poprzez ustalenia planu, szczególne warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu, w tym zakaz zabudowy. Wprowadzając natomiast przepisami prawa miejscowego strefę kontrolowaną dla dopiero planowanego gazociągu ustaliła, że przepisy rozporządzenia stosuje się równocześnie do sytuacji, które z niego nie wynikają.

Z rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie wynika bowiem jasno kiedy jego przepisy mają zastosowanie. Nie jest zatem właściwością rady gminy decydować w akcie prawa miejscowego kiedy przepisy aktu wyższego rzędu mają zastosowanie do obszaru objętego planem, a kiedy zastosowania takiego nie mają. Sytuacja taka może bowiem prowadzić do modyfikacji przepisu aktu hierarchicznie wyższego, z którego wynika kiedy przepisy w nim zawarte obowiązują i w odniesieniu do jakich obiektów.

W myśl art. 85 i 86 ustawy o samorządzie gminnym wojewoda sprawuje nadzór nad działalnością gminną na podstawie kryterium zgodności z prawem. Zgodnie z art. 91 wskazanej ustawy uchwała gminy, która jest sprzeczna z prawem jest nieważna. O nieważności uchwały w całości lub w części orzeka organ nadzoru w drodze rozstrzygnięcia nadzorczego.

Na konieczność taką wskazuje także art. 28 u.p.z.p., którego przepisy jednoznacznie mówią, że naruszenia zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały gminy w całości lub w części.

W omawianej sprawie, wskazane naruszenia zasad sporządzania planu oraz naruszenie właściwości organów, dawało organowi nadzoru podstawy do stwierdzenia w całości nieważności uchwały

Nr XXVIII/214/2016 Rady Gminy Mstów z dnia 23 grudnia 2016 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Mstów w granicach sołectwa WANCERZÓW.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje prawo złożenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach za pośrednictwem organu nadzoru – Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni od jego doręczenia.

z up. WOJEWODY ŚLĄSKIEGO
Dyrektor Wydziału Infrastruktury

Bożena Goldamer - Kapala

Otrzymują:

- 1) Rada Gminy Mstów,
- 2) A/a MJ.